



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet**

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &  
Festos, ab ipso Auctore confectus

**Stengel, Georg**

**Ingolstadii, 1651**

10. Nostra infortunia cum D. Laurentij aliorumq[ue] Martyru[m] cruciatibus  
comparata, vix vmbram esse maloru[m].

**urn:nbn:de:hbz:466:1-45653**

sublime exaltata est; ita omnis virtus tribulatione extollitur, fitque magis conspicua. Qui in fluctibus est atque procellis iactatur rerum aduersarum, tantò ardentius orat; tantò profundius se, apud omnes, demittit; tantò crebrius ad cælum suspirat; tantò se ipsum frequentiùs ad tolerantiam excitat; tantò cautiùs attendit, ne tribulationem tribulatione mereatur. Dicuntur animalia esse eadem similitudine, figurâ, ac nomine in mari, quæ sunt in terris; non tamen eodem ingenio atque naturâ. Leo terrenus, leo marinus; sus terrena, sus marina; coruus terrenus, coruus marinus &c. Grande itaq; inter hæc animalia reperitur discrimen. Leo terrenus ferus est & crudelis, leo marinus mitis & mansuetus; sus terrena immunda, sus marina amans puritatis; coruus terrenus duræ est carnis & ad esum inutilis; coruus marinus tener est & palato gratus; scorpio & araneus terrenus venenatus est, scorpio & araneus marinus nequaquam; aquâ scilicet, ita naturam moderante. Hoc aqua tribulationis idem in hominibus efficit. Da duos homines, felicem vnum, infelicem alterum; videbis illum superbum, istum modestum; illum ebriosum & voluptatibus deditum, hunc temperantem; illum pigrum & desidiosum, hunc sedulum ac laboriosum. Immo pone eundem hominem; in prosperis rebus, *tanquam leo rugiet, quærens, quem deuoret*; in aduersis ferociam ponet, & agno erit mansuetior: secundâ aurâ, instar suis immundus erit ac lasciuiet; cælo nubilo, & ipse lachrymas dabit; læta *Fortuna*, instar corui crocitabit, & omnibus conuiciabitur; *Fortuna* tristi, de omnibus bene loquetur. Denique qui Fortunatus, velut scorpio aut araneus linguæ suæ venena diffudit; is infortunio tactus, sine bile, sine dente erit. In summa, *Fortuna simul cum moribus mutatur*; dixit olim historicus; dixisset veriùs: *Mores simul cum Fortuna mutantur*: nam plerumque *bona Fortuna malos, mala bonos facit mores*.

Sed veniamus ad septimum, & nostra incommoda, cum Martyrum, cum Christi, aut etiam cum damnatorum cruciatibus comparemus. Atque, vt è multis Martyrum millibus vel vnius fortitudinem perpendamus, quis non censeat D. Laurentium à *Fortuna* malè habitum? At innoxius, at pius Xisti minister, at fidelis Ecclesiæ thesaurarius, at prudens dispensator, at pauperum insignis amator, captus, & exquisitissimo tormentorum genere, in ferream cratem catenis immitissimè astrictus, lentòque igne, ad

Q9

Peril-

X.



Perillæam immanitatem, tostus fuit? sæua hæc est *Fortuna*, imo  
 fæuiffima, si, præter gliscentes prunas subter, & præter fumantes  
 Martyris atque liquentes artus supra cratem, nihil aspiciamus.  
 Quod si verò Laurentij æstum cum gehennæ incendijs æstimemus,  
 scintilla est, ad Ætnam, gutta ad Oceanum comparata. Sin verò  
 rursus nos nostræ Fortunæ iram, non iam ad Acheronticos lacus,  
 sed vel ad D. Laurentij cruciatum trutinemus, vix tenuis quædam  
 vrabra erit, nec gemitu digna. Sed ipsum Christum, tota vita pa-  
 tientem nobis proponamus, & deprehendemus, quàm paruam ille  
 nobis calicis sui portionem reliquerit exhauriendam.

XI.  
 S. Chrysoft.  
 epist. I.

Ioan. 8.

*Christus Dominus*, ait D. Chrysoftomus, statim, ut in lucem  
 prodijt, ab incunabulis in exteram terram fugiuus, ob regem persecutio-  
 rem migravit, in barbarorum scilicet regionem itinere distantem. Qua  
 quidem ex caussa ingens vis cruoris effusa est; & tenera ætas, non secus  
 ac in prælio, concidebatur. Quid hac tragædia crudelius? & hæc ab eo  
 perpetrabantur, qui Dominum ad nocem querebat. Hæc Deus aspiciens,  
 cum prohibere posset, tolerabat. Postquam autem è barbarorum regio-  
 ne in patriam redijt, & ætate auctus est, bellum vndiq; aduersus eum  
 excitabatur. Ac cum primum miracula edere capis, quot calumnijs  
 appetitus est? Alij eum Samaritanum eum, & arreptitium appella-  
 bant, his verbis: Samaritanus es tu, & dæmonium habes: alij im-  
 postorem dicentes: Hic non est à Deo, sed seducit turbas: alij præsti-  
 giatorem: In Beelzebub, dicebant, eiicit dæmonia, & improborum  
 hominum amicum eum vocabant. Deniq; aduersus eum quotidie acce-  
 bant dentes. Passiomis verò tempore, vnus discipulorum eum prodidit: a-  
 ly in fugam se contulerunt: alius abiurauit: cumq; omnes fugissent, so-  
 lus ipse vinctus dacebatur. Quot igitur homines, qui non ita pridem eum  
 res miras efficientem, mortuos excitantem, leprosos purgantem, demones  
 expellentem, panes fontis more scaturientem, ac deniq; alia miracula  
 perpetrantem vidissent, eo tempore, offensos fuisse putas, cum eum solū ab-  
 duci ac vinctū teneri conspicerent, vilibus & abiectis militibus eum cin-  
 gentibus, & Iudaicis sacerdotib; à tergo sequentibus, ac tumultuantibus,  
 & hostes omnes solum eum sibi herentem, in medio, habentes; presentem,  
 que proditorem insolentem. Quid, cum flagris cederetur? verisimi-  
 le autem est innumeram multitudinem tunc adfuisse. Erat enim fe-  
 stum periklustre, quod omnes congregabat, & in ciuitate metropoli, in tem-  
 pore meridiano. Quot igitur mortales tunc affuisse existimas? qui cum  
 eum vinctum, flagris affectum, cruore stillantem, & ad præfecti tribu-  
 nal,